

i enkelte Tilfælde selv at besørge Indsendelsen, kan det vistnok gjerne tilstaaes; men i Reglen vil det ikke blive forlangt. Dertil kommer, at ved at tilbagelævere en Ansøgning eller Klage veed man slet ikke, hvor den bliver af, og navnlig med Hensyn til Klager er det i høi Grad vigtigt, at de, naar de engang ere indgivne til Dyrigheden virkelig finde deres Afgjørelse. Det er ikke alene dens Pligt, der Klager, at sørge for en Afgjørelse, men tillige dens Ret, over hvem der klages, at faae Klagen afgjort. Jeg kan derfor ikke ganske billige denne Paragraf. Jeg skal endnu sluttelig udtale, at det, jeg holder meest paa, er, at man for at faae Sagen til endelig engang at gaae igjennem skulde forandre det foreliggende Lovforslag ved at indskrænke det til det samme Indhold som Lovforslaget, vi vedtog i Sessionen 1860—61, i Forventning af at den høitærede Justitsminister muligens vilde frasælde en Deel af de Betænkeligheder, som han dengang fremførte mod at indstille Lovforslaget til Hans Majestæt Kongens Sanction.

Justitsministeren: I praktisk Henseende troer jeg, at det med Undtagelse af, hvad der gjælder om Erklærings Meddelelse, i Grunden er en temmelig ligegyldig Sag, om Forordningen af 15de December 1820 kommer til at blive undergivet saadanne Forandringer, som tilsigtes ved det foreliggende Lovforslag. Der er dog navnlig een Bestemmelse i Forordningen 15de December 1820, der utvivlsomt maa betegnes som lidet ønskelig og hensigtsvarende; det er den, som indeholdes i § 2, hvorefter det gjøres Den, der ikke selv kan skrive en Klage, til Pligt at lade den skrive ved en ordentlig bestiftet Sagsfører eller anden Embedsmand, som ogsaa den dermed i umiddelbar Forbindelse staaende Forfrist om Straffen for den, der uberettiget giver sig af med at skrive en Klage for en Anden. Det er en lidet ønskelig Bestemmelse, skjøndt den i sine Følger ikke har været skadelig. Der har endnu, saavidt mig bekjendt, ikke været noget Tilfælde, hvor denne § 2 er bragt til Anvendelse. Det er sikkert ikke steet i en lang Række af Aar, og saaledes har den ikke ført Ulemper med sig med Hensyn til dem, der have givet sig af med

at skrive Klager for Andre uden at høre til de dertil berettigede Personer. Men jeg troer, at det i høi Grad er skadeligt, at der eksisterer Lovbestemmelser, som ikke overholdes, fordi det kommer til at udøve en demoraliserende Indflydelse, idet Den, der troer, at man ustraffet kan overtræde en Lovbestemmelse, ganske naturligt kan ledes paa den Tanke, at naar det ikke tages saa nøie med denne, saa kan man ogsaa forholde sig paa samme Maade med Hensyn til andre Bestemmelser. Men uagtet jeg er stærkt gjennemtrængt af den Overbeviisning, at saadanne Forhold ere rige paa Skade, saa er jeg dog tilbøjelig til at troe, at det i Grunden er ønskeligt ikke at tage fat paa Forordningen af 15de December 1820, der efter de Forhold, som den omfatter, og efter den Maade, hvorpaa den i det Hele er kommen til at træde ind i Livet, dog ikke har efterladt saadanne Følger, der kunde gjøre en Forandring deri paatrængende nødvendig.

Det er ganske vist, at man i en Lov, der tilsigter en Forandring i en Forordning af denne Natur, maa optage Bestemmelser med Hensyn til dem, der gjøre sig skyldige i Overtrædelse. Dette er ogsaa Tilfældet med det foreliggende Forslag, idet der ikke alene i § 3 er taget Bestemmelser med Hensyn til Dem, der misbruger en Andens Navn, men ogsaa i § 4 — og det er et alvorligere Moment — er fastsat Straf for Dem, der giver sig af med at ophidse og forlede Andre til aabenbar falske Klagemaal, nemlig, som den ærede Rigsdagmand nylig berigtigede det til, fra 8 Maanedere indtil 2 Aars Forbedringshunsarbejde. Ligeledes er der i § 6 fastsat en særdeles alvorlig Straf for Dem, der underskriver en Klage med falske Navne, nemlig Forbedringshunsarbejde fra 1 til 5 Aar. Disse Straffebestemmelser høre naturligvis med i Lovforslaget, og deres Optagelse fremkalder i og for sig ingen Indvending fra min Side. Hvad der imidlertid bestemmer mig til at lægge særdeles Vægt herpaa, er den store Vægt, at det overveier den Betænkelighed, der frembyder sig fra Hensynet til, at Forordningen af 15de Decbr. 1820 ikke overholdes, er den Betragtning, at de Straffebestemmelser, man her vil staae fast, ikke vilde komme til at staae i Samklang med Grund-